

højtærede Indenrigsminister (Hørring) og det ærede Medlem fra Møen (Bosjen) vare forleden ude at lyse efter en vis Uoverensstemmelse, der skulde være til Stede inden for de Medlemmers Kredse, som ere imod det foreliggende Forslag. Jeg kunde have lyst til at vende Spørgsmaalet om og se lidt paa, hvorledes det egentlig hænger sammen med Enigheden eller maaske Mængden paa Enighed inden for de ærede Medlemmers Kredse, som ønske at sætte Forslaget igennem. Jeg skal saane ærede Medlemmer for en Oprensning af det, jeg har hørt i disse Dage angaaende Forslagets Enkeltheder, der synes jo omtrent, at der var lige saa mange Meninger, som der har været Talere fra den Side, men jeg vil se paa Forsvaret for Forslaget i al sin Almindelighed. Der møder man den Mærkelighed, at det forvares fra 2 fuldstændig diametralt modsatte Standpunkter. Det første Standpunkt er dette, at man siger som saa: Vi ville egentlig helst have Grundloven opfyldt, helst have de 137 Folketingsfredse, men da der ikke er nogen Udflugt til, at vi kunne gennemføre det, ville vi som fornuftige Folk se at tage det, vi kunne faa, og vi indrømme da, at det foreliggende Forslag er et ganske godt Skridt henimod de 137. Det Forsvar, der føres fra den anden Side gaar imidlertid paa en helt anden Melodi. Der hedder det: Vi ere i Virkeligheden ikke rigtig tilfredse med dette Forslag, vi sværme slet ikke for i disse agrariske Tider at lave en Valgfredslov, som giver henimod en halv Snæs væsentligst Højre- og Socialistfredse til Byerne, men vi komme til at stemme for det alligevel, for hvis vi ikke gøre det, risikere vi noget meget værre, nemlig at faa Grundloven opfyldt, at faa de 137 Kredse. Forresten det sidste Argument er ikke ukendt i dansk Politik, dette saadan at stille Bussmænd op, det er snart ved at blive saaledes, at hver Gang man skal have noget gennemført i dansk Politik, faar man det ved at sige til Folk: Hvis vi ikke tage det, faa vi noget, der er meget værre. Jeg skal kun pege paa 3 Aarstal: 1866, 1880, 1894. Da man havde lavet Grundlovsforandringen i 1866, var egentlig det væsentligste Forsvar, man førte for den det, at hvis man ikke havde taget den, saa havde man risikeret at faa noget værre. Da det ærede Medlem fra Møen med sine Fæller havde lavet Hærløven af 1880, var det igen det samme. Det var dette: Vi vare ganske vist fede af at lave en Hærløve som i betydelig Grad forøgede Militærudgifterne, det var selvfølgelig ikke rart for os Antimilitarister, men havde vi ikke gjort det, havde vi risikeret, at Berg og Hørup vare

komne og havde lavet en endnu værre Hærløve. Og endelig da det ærede Medlem og hans Fæller igen vare paa Færde og lavede Bedriften af 1ste April, ville De ogsaa have lagt Mærke til, at det væsentligste Forsvar for denne havde været det: Vi vare ganske vist ikke tilfredse med det her, men hvis vi ikke havde lavet den Bedrift, havde vi risikeret, at Ministeriet havde helt ødelagt Samfundet. Det er lige ved, som sagt, at blive saaledes, at man snart ikke kan gennemføre noget her, uden at man skal stille en Bussmand op, og jeg kan derfor fristes til at sige, at et ret betegnende Udtryk for dansk Politik kunde være Bussmandspolitik. Det eneste man synes at være i Forlegenhed med til sine Tider, er at finde de rigtigste Bussmænd. Imidlertid synes man ogsaa der at have fundet en Slags Universalbussmand i Samfundet. Jeg har lagt Mærke til, at naar ikke noget som helst andet hjælper, saa kan man give Samfundet et lille Nytt, saa skulle de nok falde til Føje, der ere lidt genstridige. Imidlertid jeg maa tilbage til Forslaget, ellers risikere jeg, at Formandens Klokke kunde lyde. Jeg vil sige, at det Forsvar, der her føres for Forslaget, er meget altsidigt, det er et saadant, at det kan bruges overfor enhverformelt Forsamling, og jeg haaber ikke, at det kan være mod Forretningsordenen, eller at Formanden har noget imod i hvert Fald, at jeg siger, at en hel Del af den Forhandling, her føres til Forsvar for Forslaget, temmelig sikkert har Bælgermøderne som Baggrund, og som saadant maa man indrømme, at det er ret praktisk indrettet. Med Hensyn til det Forsvar, der føres ud fra, at man ikke vil have de 137, idet man siger, at man kun har Valget imellem det foreliggende Forslag og 137 Medlemmer, vil jeg sige, at det Valg eksisterer slet ikke. Vi have ikke Valget imellem det foreliggende Forslag og 137 Medlemmer. Overhovedet kan en Rigsdagsmand aldrig komme til at staa over for et absolut Valg mellem flere Forslag, da han altid maa have den Udvej, at han stemmer imod dem allesammen eller lader være at stemme. Jeg skal i hvert Fald for mit Bedkommende ærlig sige, at hvis jeg skulde have Grundloven opfyldt paa den Maade, hvorpaa den blev foreslaaet opfyldt i 1890—91 haade af Ministeriet og Folketingsretten, vilde jeg sige: Nej, det vil jeg ikke være med til, lige saa vel som jeg vil sige nej til det foreliggende Forslag. Jeg ser ikke rettere, end at vi for Øjeblikket kun have Valget imellem, enten at vedtage det foreliggende Forslag eller ogsaa at blive ved det bestaaende, og i saa Fald foretrækker jeg,